

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIPLING, RUDYARD

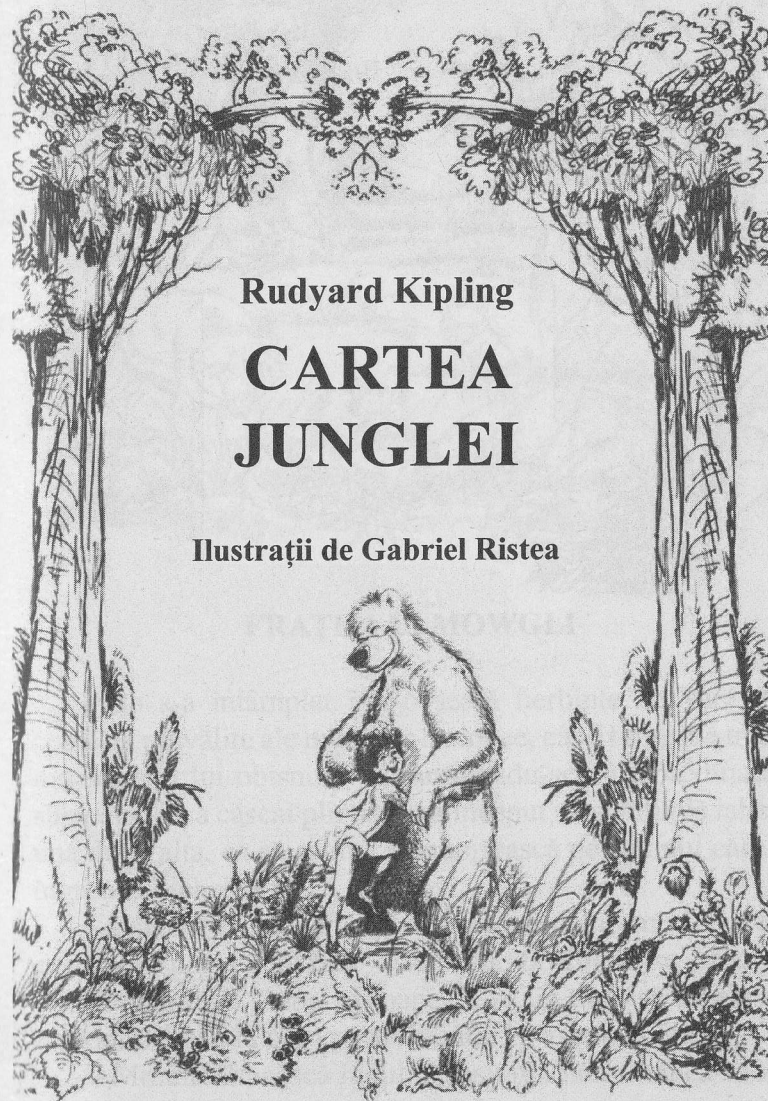
Cartea junglei – Regis, 2007

©Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate

Editurii Regis

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Pe care în cor îl cântăm:
 La deal greu, la vale greu,
 Nu putem goni mereu!
 Trecem cu pașii grăbiți,
 Un chiot s-aude: Săriți!
 O dromaderă povara-și pierdu:
 Ce rău îmi pare c-a mea nu fu!
 În drum coloana oprește,
 Perdaful dromadera primește,
 Dar nu sunt eu și-mi priește...
 Acesta e refren în coloană
 Pe care în cor îl cântăm:
 La deal greu, la vale greu,
 Nu putem goni mereu!

Toate animalele în cor:
 Ai taberei copii noi suntem,
 De slujit, slujim cum putem:
 În jug, la ham sau la șa,
 Fiecare cu partea sa.
 În rânduri noi trecem cântând,
 Purtați ca pe aripi de vânt.
 Perechi, perechi, câte doi
 Ne ducem acum la război.

Alături cu căpăstrele-n mână
 Hăitașii plecați într-o rână
 De copite prin colb răscolit
 Ca și noi asudă cumplit.
 Ai taberei copii noi suntem,
 De slujit slujim cum putem:
 În jug, la ham sau în șa.
 Fiecare cu partea sa.

CUPRINS

Frații lui Mowgli	5
Cântecul de vânătoare al haiticului Seeonee.....	42
Vânătoarea lui Kaa.....	43
Din învățăturile lui Baloo.....	44
Cântecul de drum al lui Bandar-log	90
Tigrul! Vine tigrul!	92
Cântecul lui Mowgli	121
Foca cea albă.....	126
Lukannon	151
Rikki-Tikki-Tavi	153
Oda lui Darzee	173
Toomai al elefanților	174
Shiva și lăcusta.....	199
Slugile Măriei Sale.....	200
Cântecul de paradă al animalelor din tabără	220

JUNGLEI CARTEA

Ilustrații de Gabriel Ristea

FRAȚII LUI MOWGLI

Asta s-a întâmplat într-o seară fierbinte de vară, pe coastele prăvălite ale munților Seeonee, când lupul s-a trezit din somnul lui obișnuit și scărpinându-se cu laba dinapoi sub pânțele, a căscat plictisit și a început să-și întindă labele una după alta, ca să se mai dezmoștească de somnul care îi îngreuna încheieturile.

La rândul ei, lupoaica și-a întins botul enorm și cenușiu peste cei patru pui care scânceau, tăvălindu-se care să ajungă mai întâi și mai aproape de ea, în timp ce razele de lună străluceau la gura peșterii unde își aveau culcușul.

– Mmmrââh, căscă lupul, a sosit din nou vremea să ies la vânătoare.

Era gata să se repeadă la vale, când în pragul peșterii a apărut o umbră cu coada stufoasă și a început să scâncească:

Noroc la vânat, tu căpetenie a lupilor și noroc pentru plozi, și colți albi pentru prea cinstiții tăi copii, cărora le doresc să nu uite niciodată pe cei care trăiesc în lumea aceasta și flămânzesc.

Era „Linge blide“, sau șacalul Trabaqui pe care lupii din India nici nu-l iau în seamă, din cauză că pe unde trece face scandal și umblă cu tot felul de vorbe, iar de hrănit se hrănește cu tot felul de petice și resturi de curele și vechituri pe care le găsește în gunoaiile de la marginea satelor. În același timp însă, se și ferește de el cu grijă, deoarece Tabaqui de multe ori nu ține seamă de fiarele pe care înainte le înconjura cu teamă, ci se repede drept înainte și mușcă tot ce-i iese în cale. Însuși tigrul se ferește să-i iasă în drum când știe că e turbat, deoarece turbarea e boala cea mai îngrozitoare de care toate fiarele se feresc. Oamenii îi zic hidrofobie, dar fiarele îi spun Dewanee, adică nebunie, și caută pe cât pot să se ascundă din calea ei.

– Dacă ți-e foame n-ai decât să vii să cauți resturile pe care le găsești; dar sunt sigur că aici nu mai este nimic de mâncat, răspunse lupul înțepat.

– Pentru un lup se poate să nu fie, dar pentru mine, care sunt un nemernic, chiar un os cât de vechi reprezintă un ospăț destul de bun, răspunse Tabaqui. Adică de ce noi, cei din Gidur-log (neamul șacalilor), să facem pe delicații?

Apoi, îndreptându-se spre fundul peșterii, găsi un ciolan de ied rămas din ajun și începu să-l ronțăie mulțumit.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați ospătat, zise el, lingându-și botul. Ce frumoși sunt preacinstiții tăi copii, și ce ochi mari și frumoși au. Sunt tineri încă, dar cu toate acestea nu cred că aș putea să uit vorba că toți copiii de crai sunt vrednici și bărbătoși chiar din leagăn.

Se știe că nimic nu este mai neplăcut decât să-i lauzi cuiva copiii de față cu ei, iar șacalul se bucura pe ascuns văzându-i pe lup și pe lupoaică privindu-se stingheriți de aceste vorbe care nu erau câtuși de puțin la locul lor.

Tabaqui s-a așezat pe picioarele dinapoi și câteva clipe nu a mai zis nimic, ci privea mulțumit efectul vorbelor lui fără rost. Apoi, continuă cu răutate:

– Mi-a zis Shere Khan, cel mare, că de cum va răsări luna nouă își va muta locul de vânătoare în părțile acestea.

Shere Khan era tigrul care își avea culcușul pe malul fluviului Waingunga, la douăzeci de mile depărtare de peștera lupilor.

– N-are acest drept, răspunse lupul supărat.

Legea din junglă spune limpede că nu poate

să-și schimbe locul de vânătoare fără

să fi trimis vorbă dinainte. Când

va apărea, va speria vânatul pe

o rază de cel puțin zece mile

împrejur... iar eu trebuie să

vânez acum pentru doi.

– Nu l-a poreclit mama lui

degeaba când i-a spus Lungri (șchiopul), interveni lupoaița. E șchiop de un picior din naștere și tocmai din cauza aceasta niciodată n-a putut vâna decât jigodii. Se vede că cei de pe malurile fluviului Waingunga nu-l văd cu ochi buni, și acum are de gând să ne facă și nouă inimă rea. Fără îndoială, oamenii vor scotoci toată jungla ca să dea de el, dar Shere Khan va fi departe, iar noi va trebui să ne părăsim bârlogul împreună cu puii noștri, în ziua când vor da foc ierbii din junglă. Crede-mă, suntem foarte „mulțumiți“ de venirea lui Shere Khan.

– Vreți să-i duc vorbă că vă face plăcere venirea lui? întrebă Tabaqui.

– Ieși afară, se răsti lupul, căci pentru noaptea aceasta venirea ta ne-a enervat destul. Du-te și vânează împreună cu stăpânul tău.

– Las' că plec, răspunse Tabaqui liniștit. Pe Shere Khan îl puteți auzi și voi cum gonește prin hățșuri, așa că nu mai era nevoie să vă anunț eu sosirea lui.

Lupul ciuli urechea. În fundul văii care cobora albia unui pârâu se auzea mugetul plângător și prelung al unui tigru care se vede că nu vânașe nimic și nici nu-i păsa că toată jungla aude mugetul lui.

– Ce dobitoc, zise lupul, să pleci la vânătoare la începutul nopții și să faci o astfel de larmă. Poate își închipuie că ciutele noastre sunt tot așa de grase ca bizonii de pe fluviul Waingunga?

– Hhhsș, făcu lupoaița, tu n-auzi? În noaptea aceasta tigrul nu gonește nici bizon nici ciută, ci adulmecă urme de om.

Mugetul plângător încetase și acum se auzea un fel de mârâit înecat care părea că răscolește adâncurile junglei în toate părțile încotro te-ai fi întors. Acesta era freamătul cu

care avea obiceiul să sperie tăietorii de lemne din pădure și pe cei care dormeau sub stele căci, căutând să se ferească din calea lui, se repezeau zăpăciți de spaimă și tocmai atunci cădeau plocon în ghearele de oțel ale tigrului.

– Adulmecă om, zise lupul și ridicând botul în vânt, i se văzură colții albi strălucind în lumină. Se vede că nu sunt destule gâze și broaște pe marginea mlaștinilor, că vine să sfâșie omul și tocmai prin partea unde avem locurile noastre pentru vânat.

Legea junglei, ale cărei porunci nu sunt niciodată fără temei, oprește orice fiară să vâneze omul, cel mult atunci când îl ucide pentru a arăta puilor săi cum se vânează, dar și în cazul acesta trebuie să fie departe de locurile de vânătoare ale haitei din care face parte, și numai singură. Adevăratul motiv al opreliștei este însă că dacă ucizi om, asta înseamnă că mai curând sau mai târziu oamenii albi vor apărea înarmați cu puști și călare pe elefanți, însoțiți de sute de indigeni cu spatele gol, dar înarmați cu lănci, cu gonguri și cu facle aprinse, așa că toate vietățile din junglă au de suferit din cauza acestei încălcări... Fiarele între ele spun că omul trebuie cruțat din cauză că este cel mai slab dintre viețuitoare și cel mai lipsit de apărare, prin urmare este nedemn de un adevărat vânător ca să atace un om. Tot fiarele mai spun că cel care mănâncă carne de om se îmbolnăvește de jigodie și își pierde dinții înainte de vreme, și asta este adevărat.

Mugetul înfundat părea că se apropie, apoi se auzi dintr-o dată un „aarh“, ceea ce însemna că tigrul a făcut o săritură. Apoi se auzi un urlat care nu părea deloc a fi de tigru, și cu toate acestea urlase Shere Khan.

– Se vede că i-a scăpat prada, zise lupoaița. Ce poate fi? Lupul ieși în fața peșterii și după ce făcu un rond, îl auzi

pe tigrul mugind fioros, și ierburile pe unde trecea vâjâind în urma lui.

Respect p Dobitocul, zise lupul după ce se întoarse, altceva n-avea mai bun de făcut decât să sară în vatra focului unui tăietor de lemne.

Se vede că și-a ars labele. Iar șacalul Tabaqui este cu el.

– Cineva urcă spre noi, zise lupoaica ciulind urechea. Fiți gata să îl primiți.

În mijlocul hățișului apropiat se auziră foșnind ierburile. Lupul se așeză pe toate patru picioarele și își încordă mușchii gata să sară. Dacă cineva ar fi fost de față, ar fi avut prilejul să vadă cea mai ciudată întâmplare: lupul își înfrână săritura la jumătate, după ce se ridicase de la pământ. Sărise fără să știe asupra cui, și când s-a pomenit în aer, și-a contractat mușchii și s-a oprit deodată, la o înălțime de patru sau cinci coți, ca să cadă aproape în același loc de unde plecase.

– E om, gemu el, un copil. Ia te uită!

În fața lui se oprise un copilaș mititel, în mână cu o ramură pe care se sprijinea. Era gol complet, cu trupul ars de soare și atât de mic încât abia învățase să umble: cea mai mică și mai nevinovată vietate care ajunsese până acum să intre într-un cotlon de lupi. Se opri și uitându-se la lup, începu să zâmbească.

– Așa arată un copil? se miră lupoaica. Adu-l încoace să-l văd și eu, căci așa ceva n-am mai văzut până acum.

Lupul, obișnuit să-și ducă puii singur dintr-un

loc în altul, este în stare să ridice în colți chiar și un ou fără să-l strivească, așa că și acesta a căscat gura și a apucat băiețașul atât de ușor de spate încât colții lui nici nu i-au zgâriat pielea și, ridicându-l deasupra capului, l-a așezat între puii din fața lupoaicei.

– Mititelul de el! Cât e de mic și de golaș! s-a mirat lupoaica.

Copilașul și-a făcut loc printre pui ca să poată ajunge la căldură, alături de lupoaică.

– Mi se pare că vrea să-și facă loc alături de puii mei... Va să zică așa arată puiul de om. N-am auzit până acum despre vreo lupoaică care să se poată mândri că printre puii ei a crescut și copilul omului.

– Eu am auzit că așa ceva s-a mai întâmplat din când în când și înainte, dar n-am pomenit să se fi întâmplat niciodată în vremea mea și nici în haita noastră, răspuse lupul. Pe tot trupul n-are un singur fir de păr și l-aș putea omorî cu o singură lovitură de labă. Dar ia uită-te la el, acum mă privește fără nici un fel de spaimă.

Lumina de lună de la gura peșterii s-a stins, căci în fața intrării apăruse capul imens al lui Shere Khan care încerca să-și facă loc. În urma lui se auzea Tabaqui miorlăind:

